

Erövringen av Mecka

Publicerad: 26 December 2011

/wp-content/uploads/2011/12/048.mp3

Dagen som Mecka erövrades reciterade Mohammed kapitlet al-Fath (Segern) ur Koranen. Se Koranens Budskap för tolkning till svenska. (Adel Ryyan)

Konstitutionen i Medina – under vilken klanerna accepterade Muhammed som Guds profet och bildade en allians, eller federation – upprättades under denna period. Härigenom blev det tydligt att den politiska medvetenheten i det muslimska samfundet (al-Ummah) hade nått en viktig punkt när dess medlemmar nu definierade sig som en egen gemenskap. Konstitutionen definierade också icke-muslimers roll i samhället. Judar, till exempel, var en del av samhället, dhimmis, det vill säga skyddade medborgare, så länge de följde konfederationens lagar. Detta etablerade ett prejudikat för behandling av icke-muslimer under senare erövringar. Kristna och judar som betalade en nominell skatt (jizya) fick åtnjuta religionsfrihet och samtidigt behålla sin status som icke-muslimer och medlemmar av den muslimska staten. Denna status gällde inte avgudadyrkare som inte kunde tolereras i ett monoteistiskt samhälle.

Vy över dagens Mecka. (Adiput 2009)

Ibn Ishāq (704–767), en av de tidigaste levnadstecknarna av profeten, säger att det var ungefär vid denna tid som Muhammed (över honom vare Guds frid och välsignelser) sände bud till de stora ledarna – kungen av Persien, kejsaren av Bysans, Negus i Abessinien och guvernören i Egypten – för att bjuda in dem till islam. Inget illustrerar mer fullständigt det lilla samhällets självförtroende som dess militära makt som trots slaget vid skyttegraven fortfarande var försumbar. Men deras självförtroende var inte ogrundat. Muhammed byggde så effektivt upp en serie av allianser mellan stammarna att han år 628 tillsammans med 1500 anhängare kunde begära tillgång till Kaba vilket utgjorde en milstolpe i islams historia då Muhammed bara en kort tid dessförinnan hade tvingats lämna denna stad som han växt upp i. Nu behandlades han av sina tidigare fiender som en ledare. Ett år senare, år 629, återvände han och erövrade Mecka utan blodsutgjutelse och i en anda av tolerans upprättade han därigenom ett ideal för framtida erövringar. Han förstörde också avgudabilderna vid Kaabah och satte för alltid stopp för denna hedniska praxis. Vid denna tid antog 'Amr ibn al-'As (592–664), som skulle erövra Egypten, och Khālīd ibn al-Walīd (592–624), som skulle komma att kallas för "Guds svärd" islam och svor trohet till Muhammad. Att de konverterade var särskilt anmärkningsvärt eftersom de båda varit bland Muhammeds bittraste motståndare kort dessförinnan.

Bild över gamla Mecka. (1787)

På ett sätt var Muhammeds återtåg till Mecka höjdpunkten av hans uppdrag. År 632, bara tre år senare, blev han plötsligt sjuk och den 8:e juni samma år, med hans tredje fru Aisha närvarande, dog Guds budbärare.

Muhammeds död var en svår förlust. För hans följeslagare var denne enkle man från Mecka långt mer än en älskad vän, långt mer än en begåvad administratör och långt mer än en vördade ledare som hade byggt en ny stat från ett kluster av krigande stammar. Muhammed utgjorde också ett levande exempel av de läror han tagit emot från Gud: Koranens läror, som i århundraden varit vägledande för tanke och handling, tro och beteende, för otaliga män och kvinnor, och som inledde en tydlig epok i mänsklighetens historia. Hans död hade dock bara en liten inverkan på det dynamiska samhälle som han skapat i Arabien, och ingen effekt alls på hans centrala uppdrag: att förmedla Koranen till världen. Som den förste kalifen Abu Bakr uttryckte det:

Den som dyrkade Muhammad, låt honom veta att Muhammed är död, men den som tillbad Gud, låt honom veta att Gud lever utan att dö.

Källa:

Adiput 2009: http://en.wikipedia.org/wiki/File:Mecca_from_Jabal_Nur.JPG

1787: <http://en.wikipedia.org/wiki/File:OldmapofMecca.jpg>